ЧЕРВЕНЬ

ISSN 0132-4462

1984

№ 12

ПЕРЕЦЬ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

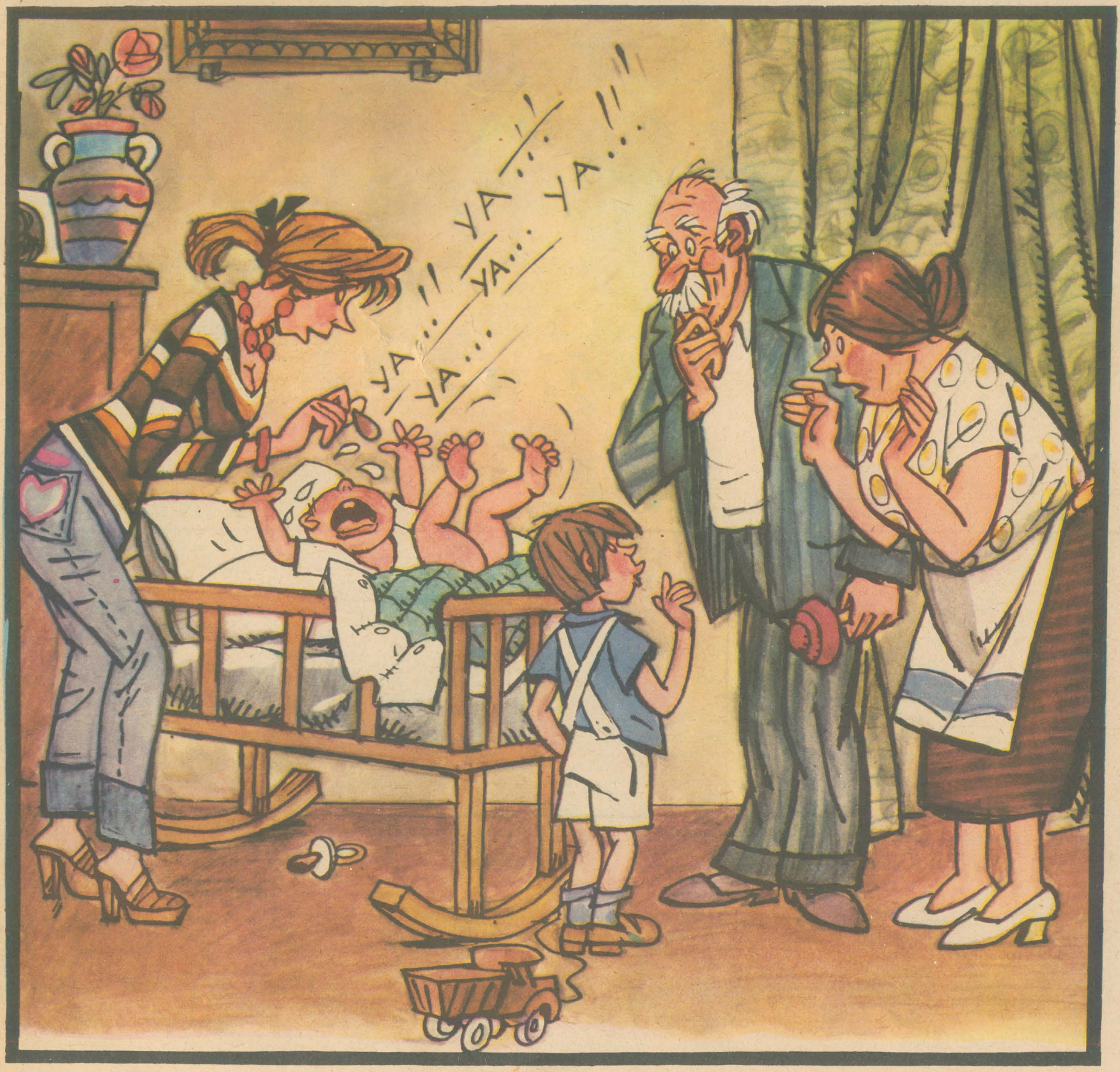

— Бабуню, а тато кажуть, що наш Олежка народився в кінці кварталу. Тому він такий неспокійний і крикливий.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Без слів.

Лист на благословенну нашу Полтавщину, у преславний Козельщинський район, особисто голові райвиконкому тов. М. М. ПРИХОДЬКУ.

Моє Вам шануваннячко, дорогий Миколо Максимовичу, здоровенькі були!

Повірте на слово, не Вам збирався я писати листа. Мені дуже хотілося привітати голову колгоспу «Вітчизна» Віталія Олексійовича Васика, бо це ж йому прийшла блискуча ідея в голову — створити першу в області літню свинячу дачу у держлісфонді Радянського лісництва Кременчуцького лісгоспзагу.

З вірогідних джерел мені стало відомо, що в районному центрі ця дивовижна зооновація товариша Васика викликала справедливий подив й цілком резонне заперечення районного керівництва. Ви теж, мабуть, не схвалювали цієї затії і, певно, сказали «новатору», щоб він не забивав собі голову чортзна-чим, а то над ним і кури почнуть сміятися.

Але Віталій Олексійович, видать, не з того десятка людей, що одразу піднімають руки вгору, мовляв, здаюся, не подумав добре над цією проблемою. Навпаки, він глибоко вірив, що його новація грунтується на твердій основі передових позицій зоотехнічної науки,— і тому залізно відстоював свій намір. Він гаряче доводив, що цілюще лісове повітря, тихий шелест лісу корисні не лише людям, а й усьому сущому на землі, у тім числі й свинопоголів'ю.

— А може ти, голубе сизий, станеш доводити,— не без іронії запитали Ви Віталія Олексійовича,— що на приріст ваги свиней дуже позитивно впливають зозулі і солов'ї? Запевняю тебе, що свиням до лампочки і щебет солов'я, і кування сивої зозулі. Ти їх на фермі добре годуй та добре доглядай, то матимеш такий приріст сала і м'яса, що ніякий лісовий свинотабір тобі того не дасть.

Отак, мабуть, принципово поставилися Ви, шановний Миколо Максимовичу, до цієї «новації». І з усією рішучістю пояснили «новатору», що коли ми почнемо віддавати наші ліси під свинячі дачі і тому подібні тирлища, то од наших лісів лишаться самі цурпалля. Що Полтавщина, слід мати на увазі,— це не Полісся, не Прикарпаття, і не Закарпаття. У нас тих лісів і так, як кіт наплакав. А ще, звичайно ж, Ви йому сказали, що дати дозвіл на утримання свинопоголів'я в лісі — це свідомо піти на грубе порушення земельного й лісового законодавства, це дати привід «Перцеві» сопричислити Вас до членства свого у «Клубі губителів природи».

Певно, Ви, Миколо Максимовичу, заклинали Васика зважити й на такі обставини. Керівникові, котрим є Віталій Олексійович, зовсім не личить отак по-варварському до природи ставитися. Замість пильнувати її, як зіницю ока, й закликати інших: «Люди добрі, оберігайте нашу природу. Бережіть кожне дерево, кожний кущик! Пам'ятайте, що наш «зелений друг» щедро дарує нам такі блага, такі багатства, без яких важко собі уявити наше здоров'я, наше життя!» Недарма ж іще у древнім Римі казали: «Ворог зеленого багатства землі — то ворог не лише собі, а й ворог усьому людству».

— Отож,— очевидячки, резюмували Ви свою сувору одповідь Васику,— забудь, голубе сизий, про свою лісову авантюру — про свою свинячу дачу — й більше до цього питання ми й повертатися не будемо.

Дуже правильна, дуже розумна, дорогий Миколо Максимовичу, була ваша відповідь, принаймні, хочеться вірити, що саме така відповідь була. Проте на ділі, на жаль, вийшло так, як заманулося голові колгоспу Віталію Олексійовичу Васику. Чи то він володіє якоюсь невідпорною силою гіпнозу, чи якимись іншими лихими чарами, але йому таки вдалося зламати ваш благородний опір, і свиняча дача стала хоч і диким, але реальним фактом. Ніхто ще не може сказати, яку користь принесла вона колгоспу «Вітчизна», а от якої шкоди завдала державному лісові — це вже відомо точно й зафіксовано офіційним документом — актом. Цей акт незаперечно свідчить:

1. Що горезвісна свиняча дача, а вірніше — її багатотисячне свинопоголів'я умертвило 1949 дерев і 1260 кущів.

2. Перетворило чудовий лісовий масив на смердючу мертву зону.

3. Завдало державі на 43048 карбованців збитків.

Отака ціна цьому неподобству.

Хто за нього буде відповідати, дорогий мій адресате? На це запитання, думаю, найточнішу відповідь дадуть компетентні полтавські органи. Будемо чекати...

По цім слові бувайте здорові!

Од усього серця
Вашого «Перця».

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Що посієш, те й пожнеш» — кажуть у народі. Справедливість цієї мудрості зайвий раз підтвердив народний суд, розглядаючи справу про фінансові махінації в магазині «Промтовари», що в селі Іваничі Костопільського району (Ровенщина). Докладно про це «Перець» розповідав на своїх сторінках у фейлетоні «Безкоштовні обручки», який було опубліковано у № 2 журналу. І от до редакції надійшла відповідь заступника голови правління Укоопспілки А. С. Матковського.

У відповіді, зокрема, говориться, що за розкрадання кооперативних коштів завідуючу магазином «Промтовари» Корнійчук В. засуджено до 12 років позбавлення волі, продавця Ковальчук В. — до 11 років, продавця Ковальчук Н. — до 10 років, ревізора-інвентаризатора райспоживспілки Воробйову О. — до 8 років, ревізора облспоживспілки Микуляк О. — до 8 років позбавлення волі. Економіста по цінах райспоживспілки Ковальчук Л. засуджено до 3 років позбавлення волі умовно. Уся сума нестачі буде відшкодована винними особами.

ТІ САМІ ГОСТІ — В ТУ САМУ ХАТУ

ДАЙОШ СПРОСТУВАННЯ!

Дозвольте покаятися. В одному з попередніх номерів журналу був опублікований фейлетон «Здоровенькі були!», присвячений новоявленим мастакам-косметикам, котрі наловчилися дуже округло, дуже обтічно реагувати на критичні виступи преси, а в ньому висловлювалася майже впевненість, що ера архівойовничих «опровергателів» закінчилася остаточно. І ось тепер доводиться визнати, що трішечки ми з оцим оптимізмом поспішили.

Ледь вийшов двадцять четвертий номер «Перця» за минулий рік із заміткою старшого товарознавця Коростенської міжрайбази Житомирської облспоживспілки В. Клейменової про те, що Ужгородська взуттєва фабрика відмовляється обміняти 1111 пар бракованих жіночих чобітків, як прилетіла відповідь із Закарпатського виробничого взуттєвого об'єднання, у якій і автора, і редакцію звинуватили у фальсифікації фактів. Виявляється, кооператори «зробили хід конем»: одержавши чобітки, зберігали їх на складі більше року, причому зберігали не на стелажах «з находженням нижньої полиці на відстані 20 см від підлоги», а на підлозі, та ще й, до того ж, «у штабелях висотою 2 метри, замість 1,5 метра за ГОСТом». А редакція, надрукувавши цей «хід конем», безпідставно оголосила «шах» колективу фабрики. Іншими словами, з відповіді випливало, що споживачі, висолопивши язика, гасали по магазинах, шукаючи продукцію ужгородських взуттєвиків, а кооператори нагорнули на своїх складах гору дефіцитних чобітків і стерегли її, керуючись принципом: «І сам не гам, і комусь не дам».

На щастя, розпач з приводу несправедливої публікації не встиг нас охопити: майже услід за листом з обласного об'єднання надійшла відповідь і з «Укрвзуттєпрому», підписана заступником генерального директора Л. А. Грабовським, з якої ми довідалися, що порушення ГОСТу при штабелюванні чобітків тут ні при чому. Виявляється, «названі в критичній замітці чобітки тривалий час зберігалися на складах Житомирської облспоживспілки тому, що не користувалися попитом, бо були виготовлені з матеріалу «фоверлак», що вийшов із моди». А керівників закарпатського об'єднання «за виготовлення взуття з відхиленням від вимог стандарту і наявністю дефектів» притягнуто до відповідальності.

Не встигли ми полегшено зітхнути після історії з чобітками, як вимога «Дайош спростування!» пролунала з уст директора Джурівського хімзаводу Івано-Франківського облмісцевпрому Р. М. Крижановського. Точніше, не з уст, а із сторінок його відповіді на повідомлення Телеграфного Агентства Перця «На радість двієчникам» (другий номер журналу за 1984 рік).

У цьому повідомленні йшлося про крейду. Оту, що нею першокласники «мама» виводять, а без п'яти хвилин випускники мережать шкільні дошки вищематематичними формулами. Так от, шматочком, який надіслали нам з Татарбунарської школи (Одещина), а виготовили на вже названому Джурівському хімзаводі Івано-Франківського облмісцевпрому, не можна було нічого вивести. Ні на дошці, ні навіть на паркані. Про що й повідомлялося у замітці.

Керівництво заводу розцінило замітку як спробу очорнити крейдяно-білу репутацію підприємства. Мобілізувавши фінансово-командировочні резерви, директор заводу Р. М. Крижановський відрядив на Одещину майстра крейдяного цеху В. М. Оленюка, наділивши його повноваженнями вести перехресні допити, влаштовувати очні ставки, проводити експертизи і складати акти.

Творчо поєднуючи індуктивний та дедуктивний методи дошукування істини, майстер Оленюк за лічені години приніс педагогічний колектив Татарбунарської десятирічки до стінки і зумів установити, хто писав листа до «Перця». Потім, засадивши керівний склад школи за парти, дав їм урок залізної логіки, унаочнивши його власноручно написаним актом, в якому, зокрема, констатувалося:

А) «в наявності крейда не залишилась, залишилось декілька кусочків, які пишуть по дошці, а по ліноліумі тим більше»;

б) «крейда вміщує в собі значний процент вологи, що протиречить відповідному писанню по шкільній дошці»;

в) «шкількі дошки в школі яркочервоні з полірованою поверхнею, що не являється відповідним матеріалом для писання по них крейдою»;

г) «крейду в к-ті два кусочки взято на повторний аналіз в лабораторію комбінату».

Склавши акт, майстер-детектив представ перед ясні очі свого директора Р. М. Крижановського.

— Молодець! — похвалив його той. — Навіть я нічого не второпаю. Негайно ж надсилаємо цей акт у «Перець». А щоб там, бува, помилково не помістили його під рубрику «Страшне перо не в гусака», додамо до нього супровідну: так і так, мовляв, ось вам акт, ознайомтеся з ним і негайно друкуйте спростування. Нехай знайомляться. Нехай посушать голови над тим, що ж це за крейда, якої то нема «в наявності», то знаходиться кілька шматочків, «які пишуть по дошці, а по ліноліумі тим більше», хоч і містять у собі «значний процент вологи, що протиречить відповідному писанню по шкільній дошці», то, раптом, уже й самі дошки «не відповідають».

Ми й справді, одержавши відповідь товариша Крижановського і акт, трохи розгубилися. Не второпавши нічого з акту, добули із сталевого редакційного сейфа отой шматочок, що його нам надіслали, ялозили ним по всьому, що під руку потрапить,— слідів ніяких. Навчені попереднім досвідом, вирішили із спростуванням зачекати, а натомість попросити директора Джурівського хімзаводу командирувати майстра Оленюка іще й у Київ. Щоб дослідив наш шматочок, і не на папері, а на словах усе пояснив. Уже й листа відповідного підготували. Аж тут приносить пошта відповідь з Івано-Франківського облмісцевпрому, підписану головним інженером М. В. Шпеком, а в ній — чорним по білому: порушувалася-таки технологія виробництва крейди на Джурівському хімзаводі, і за це наказом по облмісцевпрому матеріально та адміністративно покарано начальника дільниці Р. В. Шулепу, старшого технолога заводу М. В. Бортег, контролера О. В. Костенюк.

Директор заводу Р. М. Крижановський, як бачите, не згадується. Але, думається, ще не пізно пояснити йому, що плями на мундирі часом лишаються і від білої, як сніг, крейди. Як, до речі, не пізно нагадати й керівникам Закарпатського виробничого взуттєвого об'єднання, що на критику треба відповідати, а не відписуватися.

В. БОНДАРЕНКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Прийшов працювати на нашу будову з цирку.

Плакат Ю. ЧЕРЕПАНОВА,
м. Москва, видавництво «Плакат»

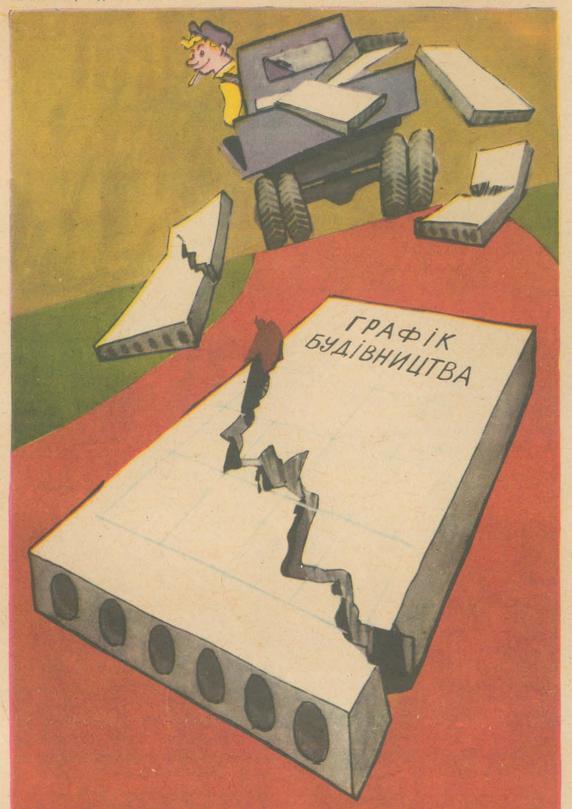

Биті плити, биті блоки —
Збиті плани, збиті строки.
Блоки биті, плити биті.
Жаль, що винні в цім — не биті.

СІМЕЙНА РОЗМОВА

— Ге, ви й не чуєте, хлопці, як Параска Заєць кричить у себе коло хати? — сказала Віра Хутірна, переступивши поріг ферми.

«Невже Василь розбісився?» — подумалось. З напарником, фуражиром Іваном Сірим, виходимо надвір і чуємо щось схоже на «Рятуйте!».

Оскільки ми обидва дружинники, біжимо на крик, по дорозі прихопивши деяку «зброю».

— Де Василь? Чого ти кричиш? — добігши, питаємо Параску.

— Хто кричить? — повернула вона почервонілі заплакані очі. — Ти ба? Не встиг чоловік із жінкою перекинутися словом, як уже збіглися, наче на якесь видовище. Тьху! Не люди, а якісь дикуни...

П. ПАВЛЕНКО,
колгоспник.

КОРОТКО КАЖУЧИ

- *Дисертацію він захистив. Хто тепер захистить від нього науку?*
- *Нарешті знайшов себе, але виявилося, що це вже зовсім інша людина.*
- *І за голими цифрами можна чудово сховатися.*
- *Дні, на відміну від жінок, ідуть, але не повертаються.*
- *У сім'ї він був першою скрипкою... Дружина була диригентом.*
- *На всякого мудреця доволі наукових керівників.*

Михайло ФРЕНКЕЛЬ.

Друже Перче!

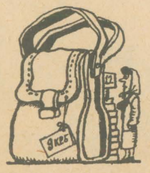

Чув ти, щоб де-небудь кришки для консервування продавали по 12 карбованців за 100 штук? Не чув, кажеш. А у нас продають. І таку ціну «загинають» не якісь там осоружні спекулянти. Її встановив місцевий побуткомбінат, він же — виготовлювач цієї продукції. Щоправда, продаються кришки в комплекті з господарськими сумками вартістю 9 карбованців... Нічогеньке собі навантаження, чи не так?

РОБІТНИКИ Валківської МПМК-13
Харківської області.

Нас, можна сказати, пограбували. З нашої каси — рахунку колгоспу ім. Шевченка Ульяновського району Кіровоградської області списано інкасовим розпорядженням штраф на суму 105 карбованців 60 копійок. Нібито за простій вагона. Ми дуже легко довели працівникам Одеської залізниці, що ніякого вагона на нашу адресу не прибувало і що нас вони переплутали з колгоспом теж ім. Шевченка — тільки Уманського району Черкаської області. Та залізничники вже майже рік на наші вимоги повернути гроші й уваги не звертають. Може, ти їм, Перче, поясниш, що коли випадково плутають кишені, то не тільки повертають гроші, а й вибачаються.

А. ТРУБИЦЬКИЙ,
голова колгоспу.

Відправив я з Лисянського райвузла зв'язку телеграму своїй дочці в Слов'яносербський район Ворошиловградської області. Та до дочки вона чомусь не дійшла. Почав я з'ясовувати, куди ж моя телеграма поділася. І от на запит слов'яносербські зв'язківці надіслали телеграму з таким текстом: «Русвпяяпхин спцавцаецоагве я паих и птме а оянттскжжвжтого овтацойпоцт обкоотна цалио цанко русгия яутихъусо». Щоб це мало означати, Перче? Попитай, будь ласка, у компетентних фахівців.

С. СИДЕНКО.

Черкаська область.

Ти, певно, чув такий вислів: не холодно й не жарко. Так говориться тоді, коли хтось хоче підкреслити свою байдужість до когось або до чогось. Так от, нам продавцям, і холодно, і жарко. Холодно до посиніння взимку, бо наш універмаг не опалюється. Жарко до почервоніння влітку, бо відсутня вентиляція. Скільки років підряд ми скаржимося керівництву універмагу на такі «перепади температури» — йому хоч би що. І не холодно й не жарко.

ПРОДАВЦІ універмагу «Ювілейний»
м. Пологи Запорізької області.

Чи знаєш ти, що найнеобхідніше для приготування каші? Крупа? Молоко? Сіль? Усе це, звичайно, потрібно. Але все-таки найнеобхідніший — вогонь, бо без нього тієї каші не звариш. Ми от ніяк не зваримо каші з працівниками Васильківського міжрайонного управління газового господарства, які з 1982 року не спроможуться підключити наш двоповерховий будинок до газової мережі. Одразу видно, що і їм вогню у роботі не вистачає.

МЕШКАНЦІ будинку.

село Велика Салтанівка
Васильківського району
Київської області.

Ми, працівники радгоспу «Комуніст», мешкаємо в чотирьох чотириповерхових будинках. З одного боку, якщо дивитися по квартплаті, маємо всі зручності. Тобто — газ, центральне опалення, гарячу й холодну воду. Бо і за перше, і за друге, і за третє, й за четверте — платимо. З іншого ж боку, газ буває рідко, бо подається з величезними перебоями з резервуара, який весь час виходить з ладу. Центральне опалення — одна лише назва, бо всю зиму сидимо в пальтах і під ковдрами. Гарячої води немає, бо немає... змішувачів холодної і гарячої води. Їх, як пояснюють сантехніки, ще до будівництва з бази порозкрадали (добре, що хоч не панелі, бо сиділи б зараз, взагалі, без стін). А крани з холодною водою зроблені так, що вода тече мимо раковин і за ванни.

А все це відбувається, Перче, через те, що як подивитися у звіти та відомості на премії працівників ПМК-26 «Лозівсільбуду», котрі ці будинки зводили, то наче вони їх зводили добросовісно. А як заглянути до наших квартир — то просто, як то кажуть, гнали халтуру.

ЩЕБЕНОВСЬКИЙ, ЛЕВЧЕНКО, ЄФИМЕНКО та інші,
всього 38 підписів.

Харківська область.

Ти, безумовно, знаєш, що приватних сховищ мінеральних добрив, а також паливно-мастильних матеріалів у нас нема і бути не може. А от на станції Поташ (Маньківський район Черкаської області) вони є. Аж у сорока дворах. І для того, щоб добути скільки завгодно рідких міндобрив або ж солярки та бензину, досить познімати з кринець господарів тих садиб замки, спустити униз відра і черпати усе перелічене, доки вистачить сил.

Тільки не подумай, Перче, що мешканці пристанційного села — затяті зловмисники. Ні в якому разі! Ніхто з них ніколи не зазіхав на народне добро. І те, що вони стали власниками добрив і солярки,— їхня біда, а не вина.

Біда — позаяк у центрі села розміщені склад «Сільгоспхімії», де просто неба валяються гори хімікатів, і склад паливно-мастильних матеріалів. От звідтіля й витікають невпинно мінеральні та паливно-мастильні ручаї і, просочуючись крізь землю, потрапляють у навколишні криниці.

І скільки вже ми не зверталися до керівників райсільгоспхімії, райсільгосптехніки, а також і Маньківського райвиконкому,— наслідків не дочекалися. А поки у наших криницях, які тримаємо під замками (від дітей), накопичуються солідні запаси міндобрив, бензину та солярки, запаси води ми змушені поповнювати із далеких, але поки ще не забруднених колодязів.

МЕШКАНЦІ ст. Поташ.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

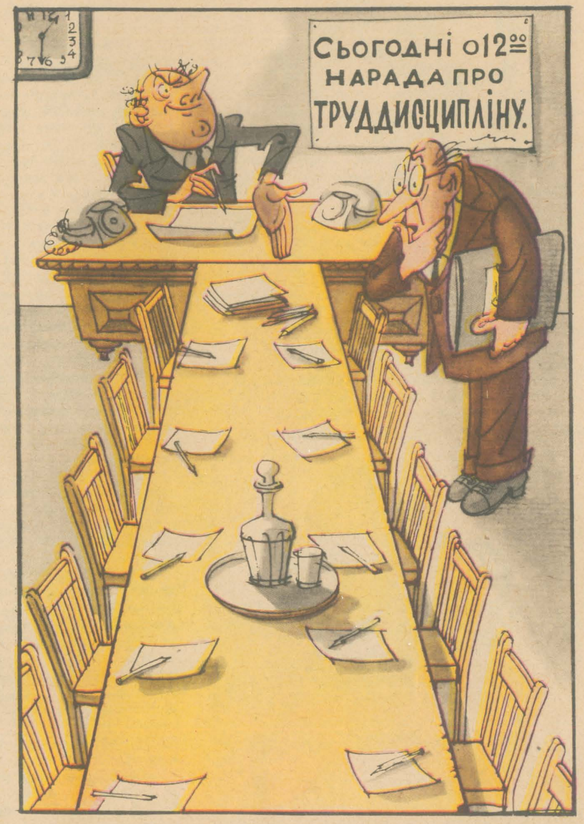

— Як бачите, дисципліна в нас — на висоті: ніхто не з'явився.

АКСЕЛЕРАТ

Мама Люда,
Тато Гнат
Раді:
Син — акселерат.
— Ким, дитинко, хочеш стати?
— Тим, хто може все дістати.

КУРОРТНЕ

І знову — літо. Песик затужив:
Тинятись буде бідний, де
попало,
Бо там, де він спокійно зиму
жив,
Хазяйка ліжка знов
порозставляла.

«У ДВОРІ ЗЛИЙ СОБАКА»

Погляну —
й затремчу од переляку,
І обійду твій дім за три версти.
Доволі знати,
хто твій собака,
Щоб сумніву не мати,
хто є ти.

Семен ПИВОВАРОВ.

Вітаємо ювілярів!

Письменника Олександра ІЛЬЧЕНКА з його першим 75-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Заслуженого артиста УРСР бандуриста Ф. А. ЖАРКА з його першим 70-літтям.

Дружній шарж В. СОЛОНЬКА

Письменника Богдана ЧАЛОГО з його першим 60-літтям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ЯКИЙ САВА, ТАКА Й СЛАВА

ПАЦЮК НА ПОШТІ

З деяких пір Надія Григорівна Ставицька почала одержувати посилки. Невеликі, але приємні: то пару кілець смачної домашньої ковбаски, то коробку шоколадних цукерок, то червону рибину. Надходили й речі: нічна сорочка, наволочки, шкіряні рукавички. Сипались грошові перекази. А про листи годі й говорити — накопичилось у її письмовому столі аж понад півтори сотні, тільки встигай читати.

Не життя — малина! Але читач, мабуть, уже сушить голову: хто ж така Ставицька — популярна артистка чи знатна доярка, портрет якої вмістили на першій сторінці журналу «Україна», і звідусіль посипались оті знаки людської шани? Правда, гроші у таких випадках не присилають. Щось тут не тає...

Це ж саме казали один одному жителі села Біївці на Полтавщині. І не тільки один одному. Писали у Лубенський районний вузол зв'язку, і особисто начальнику його М. Г. Лебединцю:

«З того часу, як завідуючою відділенням зв'язку стала працювати Н. Г. Ставицька, пропадають речі з посилок і самі посилки, поштові перекази, плата за електроенергію. Просимо перевірити...»

Ви вже, звичайно, здогадалися, звідки оті делікатеси, що посипалися на обідній стіл скромної завідуючої,— вона просто тягала їх з посилок. А от для того, щоб здогадалися керівники районного вузла зв'язку, потрібно було аж три роки!

І цілих три роки завідуюча ретельно патрала посилки, не гребуючи нічим: парою апельсинів, баночкою вершкового масла, кільцем ковбаски, яке вчора з любов'ю приготувала мати синові-студенту. Її нахабність зростала зо дня в день. А також апетити. Приніс, скажімо, пенсіонер плату за електроенергію у сумі 88 копійок, вона ту суму — в кишеню. Здав хтось переказ на 100 карбованців — і це гроші...

Приходить матері лист від сина, що служить в армії:

«Одержав бандероль з альбомом, спасибі. Ти пишеш, що вклала у альбом фотографію бабусі і 10 карбованців. Бабуся є, а десятки нема...»

Ніщо не минало злодійкуватих рук. Дехто з сільських жителів ще не позбавився звички вкладати у листи троячки або п'ятірки — ті листи не доходили до адресатів зовсім. Ці листи, а їх — понад 150 — знайшли потім у шухляді стола завідуючої. Вона їх перечитувала на дозвіллі, ласуючи краденими цукерками.

Спочатку люди вважали, що пропадає «десь». Але, розмовляючи про ці випадки, швидко встановили, що пошесть крадіжок йде з біївської пошти. Не одержав регулярної щомісячної допомоги батько від сина-моряка. Пропала кудись зарплата робітниці, яка після розрахунку на заводі повернулась у рідне село. Доходило до анекдотів. Син відправив матері посилку, потім і сам приїхав у відпустку, а посилки досі немає. Пішов на пошту: зробіть запит. Згодом посилку принесли, але вже випотрошену...

Люди прямо у вічі казали завідуючій: «Надько, ти крадеш!» А вона зухвало відповідала: «Страхуйте свої посилки!»

На суді, який проходив у селі, зухвалість її як рукою зняло. Стояла, опустивши голову, і тихим голосом переповідала численні епізоди своїх «подвигів».

— Що її штовхнуло на таке? — намагалися з'ясувати на суді. — Нужденність? Ні, зарплата у завідуючої висока, та й сім'я заможна — всі працюють, добре заробляють, дім, господарство. І кабанчики є — заріжуть, роблять ковбасу, коптять. А вона тягала ковбасу з посилок односельців...

Розбещеність. А ще — безкарність.

— Чому ви так робили? — спитали її.

— Думала, що не викриють,— просто відповіла вона.

І думала не без підстав. Бо всі ревізії і перевірки з райвузла зв'язку робляться для годиться. Якби хоч одну було проведено як належить, злочинна діяльність Ставицької обірвалася б на самому початку. Вага посилок і бандеролей, що забирають із сільських пошт, ніколи не перевіряється. «А навіщо? — дивуються працівники райвузла. — Формальності лише заважають».

Справді, заважають пацюку, якщо він заведеться десь на пошті...

Є. НАУМОВ,
спец. кор. Перця.

Полтавська область.

Мал. В. ПОЛОВИНКА

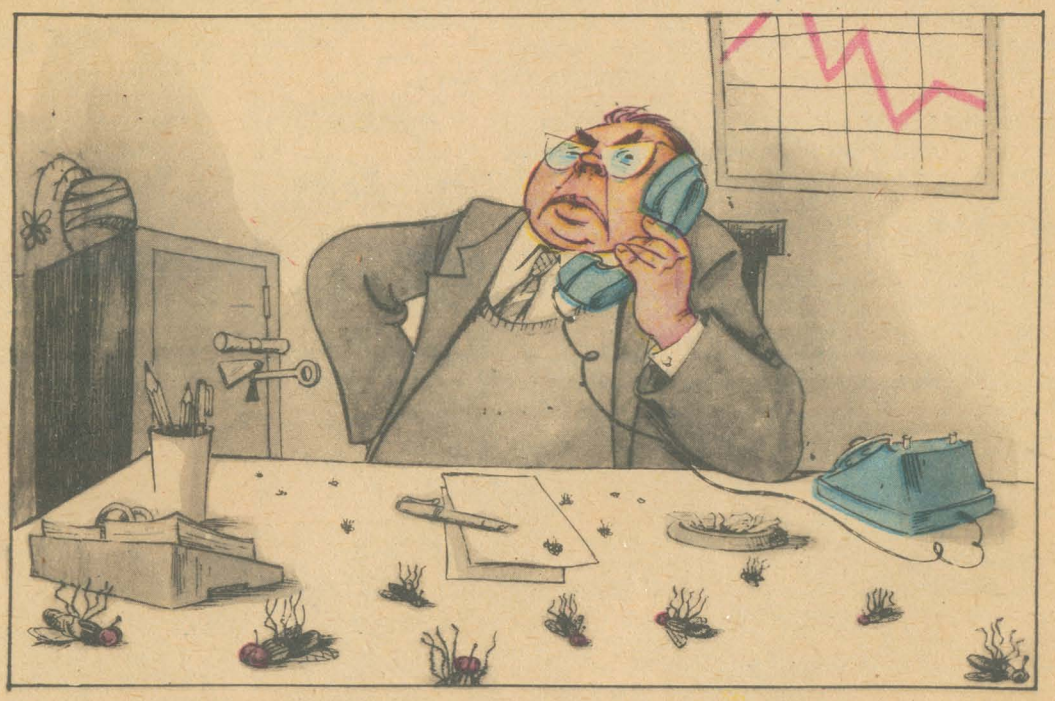

— Петровичу, випиши мені телевізор, бо в моєму кабінеті навіть мухи від нудьги дохнуть.

Плакат Д. ОБОЗНЕНКА,
м. Ленінград, «Боевой карандаш»

По закінченні кварталу нашому цеху премію давали. Пішов і я до каси — як-не-як, на 124 проценти норму виконав. І ніяких, звичайно, порушень трудової дисципліни та інших неприємностей. А Маша, касирка, мені з віконця:

— Немає вас у списку, Іване Івановичу!

— Як це немає? — я до майстра.

Показник виконання плану у мене чи не найвищий, ну і так далі. А він подивився на мене, похитав головою.

— Ех, Петренко, Петренко, нескромна ти людина. Сам кажеш, план на 124 проценти двинув? У вересні, якщо не помиляюсь, 260 карбованців тобі нарахували? А в липні і серпні ще більше?

— Так,— відповідаю,— цифри називаєте правильні.

— Отож-бо,— хитає знов головою майстер.— Короткозора ти людина, Петренко. Далі свого носа нічого не бачиш. А, між іншим, твій товариш Рямко у місяць ледве 120 викручує. І не такий, як ти, бобиль, а трьох дітей має. Годувати їх треба? Джинси-кросовки купувати треба? Отож-бо...

Потім нам виписали премію за активну раціоналізаторську роботу. Я знову — до каси, бо ж тільки за минулий квартал три раціоналізаторські пропозиції подав. А Маша головою хитає. Мовляв, немає вас у списку.

Розізлився я. Бігом до начальника бюро по раціоналізації та винахідництву. А той у відповідь:

— Нескромна ти людина, Петренко. Сказав би іншими словами — нахаба. Із твоїх трьох останніх пропозицій скільки прийнято — дві?

— Дві,— відповідаю.

— Винагороду одержав?

— Одержав.

— І ще маєш совість руку за премією простягати? А друкарка наша, що з ранку до вечора накази вистукує, має на голій ставці сидіти? А водій Грачов ось так, без премій, баранку крутитиме? Безсовісний ти чоловік, Петренко. Руки ж маєш золоті, заробляти можеш добре, а туди ж — за премією тягнешся...

Потім нам виділило премію товариство по охороні природи. У цій справі я теж не остання людина. Зимовий сад за моєю ініціативою влаштовано, «лисячий хвіст» із заводської труби наша бригада відрубала...

Та за премією не пішов. Бо ж знаю, що в нас є інструктор по фізкультурі, якому не хочеться «на голій ставці» сидіти, і двірник, який хоч до охорони природи і рук не доклав, а теж від премії не відмовиться. Та й багато, багато інших. Навіщо, справді, мені та премія? Адже у мене руки є, я й заробити можу!

Сергій ПОЗНЯК.

ВАРИТИ В... ХОЛОДИЛЬНИКУ

Незвичайний холодильник виробництва донецького виробничого об'єднання «Електропобутмаш» придбав мешканець м. Кременчука Є. Турчан. Замість охолоджувати продукти, холодильник їх... підігрівав. Здивований такими властивостями «Донбасу-10», Є. Турчан звернувся до місцевої «Рембутпобуттехніки». Після перших відвідин майстра холодильник почав підігрівати вже до плюс дванадцяти градусів. Після повторного візиту групи ремонтників температура підігріву збільшилася удвічі.

— Є надія,— сказав нашому кореспондентові власник цього побутового чуда,— що в моєму холодильнику з часом можна буде варити борщ.

КЛУБ РАДІОПОДОРОЖЕЙ

КИЇВСЬКА область. (Кор. ТАП) Своєрідний «Клуб радіоподорожей» створило для жителів селища імені Коцюбинського Ірпінське відділення зв'язку. Досить заплющити очі, і, залежно від того, які звуки та шуми линуть з радіоточки і яка фантазія у слухача, можна уявити собі скажений шторм в океані, ревіння голодного тигра у тропічних джунглях або щебетання пташок і шум сосен у рідних лісах. Характерно, що передачі ці звучать регулярно — чотири-п'ять днів на тиждень, з шостої години ранку і до півночі.

СПРОСТУВАННЯ ТАП

Як стало відомо, Запоріжжям ходять чутки, ніби між «Запоріжнерудпромом» та місцевим спецуправлінням № 5 виник конфлікт з приводу долі понівечених екскаваторів і причепів, свого часу залишених названими організаціями поблизу села Кам'яне Вільнянського району. Буцімто кожна з них претендує на виключне право розпоряджатися цією технікою.

ТАП уповноважений заявити, що ніякої суперечки між згаданими організаціями бути не могло, бо обидві сторони давно прийняли одностайне рішення: кинути усю цю машинерію напризволяще і не обтяжувати себе ніякими клопотами.

Парасолька від морозу

Особисто я пива не люблю. Але розумію, що з точки зору боротьби з пияцтвом пиво — краще, ніж горілка та різні шмурдяки.

Очевидячки, саме так міркували і в Харківському обласному об'єднанні пивобезалкогольної промисловості, і в інших обласних організаціях, коли приймали рішення, що настала пора спорудити в місті ще один пивзавод — третій. І не просто пивзавод, а такий, щоб його продукція нічим не поступалася кращим світовим зразкам, а в поєднанні з вітчизняною таранею чи, бодай, скумбрією копченою навіть оті зразки перевершила...

Отутечки давайте зробимо невеличку паузу. Не для того, щоб, так би мовити, шляхом дегустації установити, наскільки вдалося харківським пивоварам здійснити цей сміливий задум: кращі світові зразки нема з чим порівнювати, хоч намічалося, що смакувати пивом з нового заводу можна буде іще в 1982 році. Проте порушенням графіків будівельних робіт і строків здачі об'єктів нині майже нікого не здивуєш. Отож, коли я скажу, що з 31 мільйона карбованців генпідрядник — УНР-488 (управління начальника робіт) — освоїло лише п'яту частину, то дехто може подумати, ніби це ще й непогано. Адже буває і гірше. Може, й так. Може, якби мова йшла лише про перенесення з року на рік строків пуску підприємства, не варто було б і чіпати цей завод, щоб не набивати читачеві оскому писаниною про черговий довгобуд. Але річ у тім, що вершини пивоваріння планувалося підкорити з допомогою імпортного устаткування. Воно ж, оте устаткування, своєчасно замовлене і оплачене валютою, почало надходити, згідно з первісним графіком робіт, ще в 1979 році. Оскільки ж практика будівництва внесла у первісний графік суворі корективи, у 1979 році устаткування було ще нікому не потрібним і складалося просто неба. Акуратненько, правда, складалося, рівненько, ще й високим парканом від лихого ока те місце було обнесене, бо, як-не-як, устаткування, що вже одержали, на сім мільйонів карбованців тягнуло, а ще ж потихеньку нове надходило. Від лихого ока, підкреслюю, його сховали, а ось такий природний процес, як корозію, зупинити не змогли...

Коротше кажучи, коли оті ящики з імпортним устаткуванням відкрили, то всі ойкнули — такий нікудишній вигляд воно мало. І сидять нині в обласному об'єднанні пивобезалкогольної промисловості, дивляться на небо та й думку гадають, як хоч те, що лишилося, врятувати? Одні пропонують накупити фарби і заново усе пофарбувати, інші вважають, що під навісами було б золотому імпорту краще, але хто ж їх будуватиме, якщо навіть до заводу руки не доходять. Дехто радить сконструювати щось на зразок великої парасолі з брезенту: усе ж таки не капатиме. Словом, пульсує творча думка. Толку від неї, щоправда, ніякого, зате ніхто не зможе дорікнути, ніби за державні кошти у відповідальних працівників об'єднання голова не болить.

В. СУБОТА.

Пригоди на лоні природи

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Без слів.

Мал. В. ЮЖНОГО

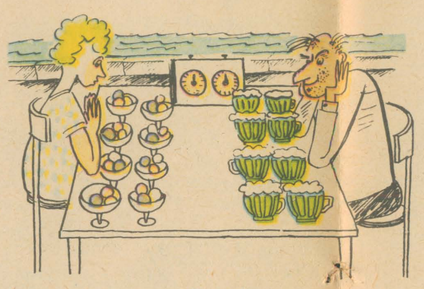

Без слів.

Мал. А. БОРДУНІСА

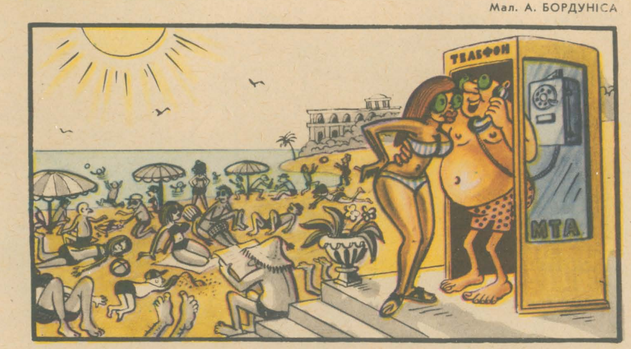

— Люба моя, я тут так нудьгую, так нудьгую...

Мал. В. СОЛОМАШЕНКА

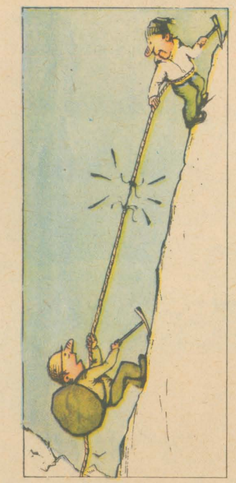

— Я вже давно казав, що на вашій спортфабриці не дбають про якість вірьовок.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Як чудово заспокоює шум моря...

Мал. В. ЧМИРЬОВА

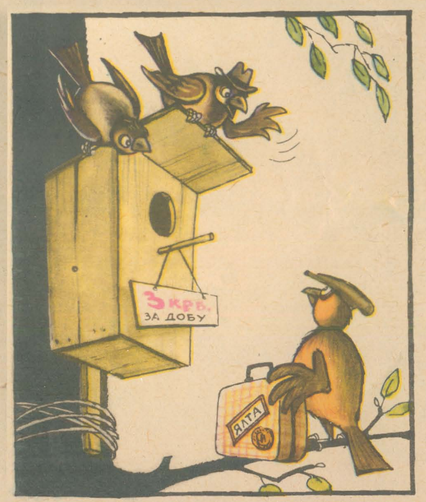

— У вас на півдні ще більше деруть!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Семене Семеновичу, може, завтра з колективом у ліс поїдемо! Річка, квіти, природа...
— Знаю я цю природу! Моя печінка для неї не годиться.

Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

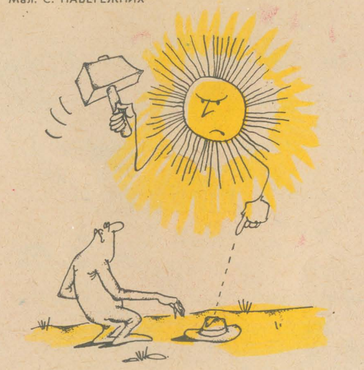

— Надінь капелюха, а то вдарю!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Без слів.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

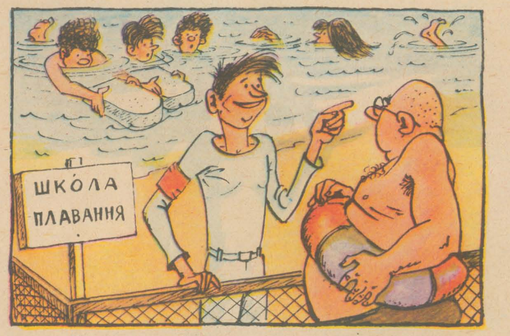

— На жаль, прийняти вас не можемо. Якщо почнете тонути, за що ж ми вас будемо з води витягати!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

МІСЦЕ ПІД СОНЦЕМ

— Так можна і захворіти,— зіщулився від ранкової прохолоди Тузик і вирішив: піду до ганку, там тепліше...

А на ганку саме Киця вмивалася.

— Гав,— сказав Тузик,— ану мерщій звідси! Це — моє місце.

Киця ніяк не прореагувала на його слова і продовжувала облизувати лапку.

— Гав-гав!.. — розсердився Тузик і спробував схопити її за хвіст.

Киця наїжачилася, показала кігті.

З великими труднощами Тузику все ж вдалося прогнати її. Аж тут на ганок вилізла Коза. Коза виявилася ще упертішою. До того ж вона мала роги... І, звісно, не пустила Тузика на ганок.

Потім Тузику довелося зіткнутися з Коровою. Корова спинилася навпроти ганку і затулила собою все сонце.

Потім Півник прокукурікав йому прямо у вухо і вельми налякав. Тузик, звичайно, у боргу не лишився...

Одне слово, Тузик так нагавкався — голос сів. Почула його дівчинка Таня і зраділа: є кого лікувати.

— Зараз поставлю тобі компрес,— пообіцяла. — А ще будеш ковтати тричі на день гіркі пілюлі.

...Лежить Тузик засмучений: не хочеться ковтати пілюлі. А Півник побачив його забинтоване горло й одразу забув про недавню сварку.

— Часто хворієш? — поспівчував. — Треба загартовуватися!

— Більше гуляти, дихати свіжим повітрям! — підтримала Півника Корова.

— Більше рухатися, стрибати! — порадила Коза.

— І обов'язково робити ранкову гімнастику! — підказала Киця. — Прокинувся — виходь на двір і починай робити зарядку. Он диви, скільки місця біля твоєї халабуди, ніхто не заважатиме.

З того часу Тузик регулярно робить ранкову гімнастику. Кинув мерзнути, завжди бадьорий. Забув про хвороби. І, головне, більше ні з ким із сусідів не свариться.

Семен МАНІН.

КАЧУР І ЛИС

Плаває собі Качур-Квачур по ставочку, аж бачить — Лис на березі сидить і смачно облизується.

«На мене чекає,— подумав з тривогою Качур-Квачур. — А вже вечір — мені додому час. Що робити?..»

І тут його осяяла щаслива думка. Доплив до середини ставу, та як залопотить крильми, як закричить на все горло:

— Ряту-у-уйте, бо тону!..

Лис як побачив, що Качур так б'ється крилами та порятунку благає, подумав:

«Треба негайно схопити Качура, бо потоне — тоді прощай, моя вечеря!..»

І, не довго роздумуючи,— плиг у воду.

А птах, бачачи, що Лис уже близько, піднявся на крила і полетів понад ставом, сміючись:

— Ой, Лисе, Лисе, ти до мене плив, а того не знав, що хитринку твою я перейняв. Ха-ха-ха!..

Поки Лис борсався далеко у воді, Качур-Квачур був уже на березі і спокійно почвалав додому.

Григорій РІЗНИК.

СУМНИЙ РАВЛИК

Гава крякала,
Літала,
Гава равлика
Питала:
— Чом ти, равлику,
Сумний?
Він зітхнув:
— Мій дім тісний.
І тому не маю
Змоги
Запросити
Друга в нього.
А без друга
Жити, гаво,
Дуже сумно,
Нецікаво.

Емілія САТАЛКІНА.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

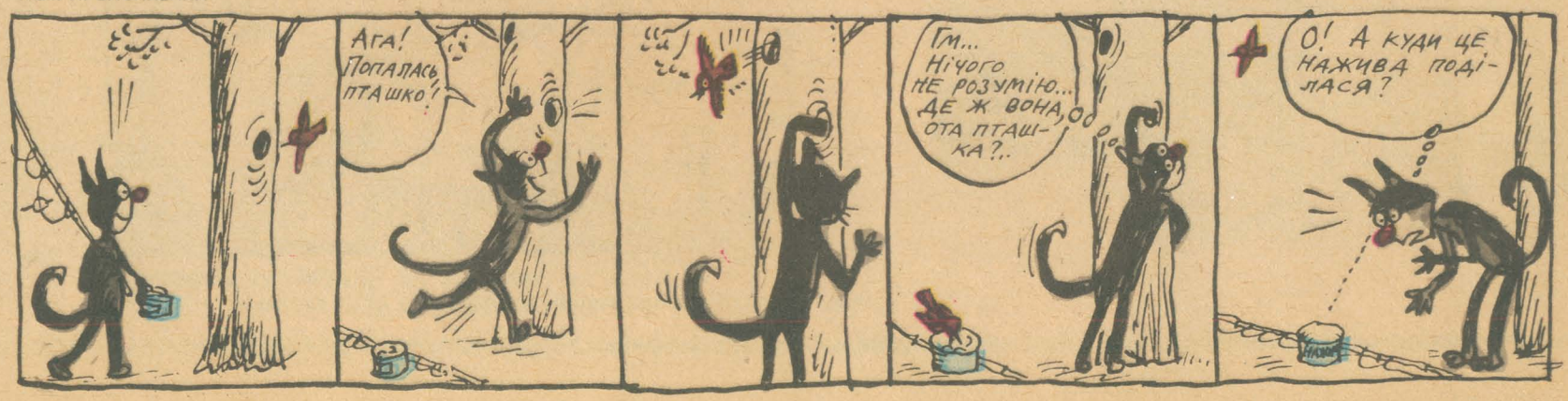

БОРОТЬБА — АЖ ПАЛАХКОТИТЬ!

Людоньки, скільки тих нещасть підстерігає нас на бурхливих хвилях житейських... Ідеш-ідеш по рівненькому, бац — і спіткнувся, борозну носом у землі проорав. А наче ж і під ноги дивився, як іще мама в дитинстві вчила...

У Жидачівській райспоживспілці вже ж так переживають отой рознещасний випадок, що трапився з ними в кінці минулого року! Уявляєте? Отак стояв собі магазин і стояв. А тоді отакечки взяв і того... З доброго дива! Товарів на кілька десятків тисяч гавкнуло! І якби не випадковий перехожий, котрий наробив гвалту, то там би взагалі ніц не лишилося.

— Йой, просто й не відаємо, звідки на нас така напасть,— бідкаються місцеві кооператори. — Уже ж так пантруємо, так ся дивимо! А воно горить! То букавинський магазин, то «Госпмаг» разом з «Меблями», то тепер оце — «Техніка»... Просто нашестя якесь на наш район, от присяйбі, нашестя...

Еге-ге! Якби ж то тільки на цей район! А то погасять у Жидачеві — загоготіло у Сколі, не встигнуть там полум'я збити — а воно вже, дивись, у Миколаєві затанцювало... Тільки за рік — шість великих пожеж, близько чверті мільйона карбованців збитку!

Тим-то кооператори й побиваються. Побиватимешся! Тут взагалі з того горя про все на світі забудеш. Керівництву облспоживспілки кажуть:

— Обладнуйте магазини та бази засобами оповіщення про пожежу! Не захаращуйте підвалів і горищ, не користуйтесь несправним електрообладнанням, не перевантажуйте складських приміщень понаднормовими запасами! Не...

Не чують. Воно вже як горе, кажемо ж, мокрим рядном пришльопне, то просто втрачаєш здатність що-небудь сприймати. Ні попереджень, ні вказівок державного пожежного нагляду, ні розпоряджень органів місцевої влади — ну, геть таки нічогісінько! Лише минулого року за недотримання протипожежних правил оштрафовано 450 працівників кооперації, у зв'язку з пожежонебезпечним станом припинялася експлуатація 14 магазинів, 2470 печей, агрегатів, ділянок електромережі. Голова правління облспоживспілки М. М. Тимків особисто кілька разів тримав звіт з цього питання перед різними обласними інстанціями... А діло — ані руш! Тобто — прогресує, але зовсім в іншому напрямку. Якщо, скажімо, в 1979 році ненажерна стихія проковтнула 25,5 тисячі кооперативних карбованців, то у 1983-му — чи не вдесятеро більше!

І таке загрозливе зростання апетиту червоного когута, звісно, не випадковість. Як же йому, скажіть, не скакати з бази на базу, з магазину на магазин, якщо хоча б у тому ж таки Жидачівському районі тільки половина діючих магазинів обладнана пожежно-охоронною сигналізацією, та й то майже скрізь — несправною?! Мало який заклад торгівлі підключений до центрального пункту спостереження позавідомчої охорони. Майже в половині торговельних підприємств відсутні елементарні засоби пожежогасіння, кожна друга електролампочка не захищена скляним ковпаком. Нові магазини будуються, а старі — реконструюються без узгодження з держпожнаглядом і оформлення відповідної документації...

Про все це працівники пожежної охорони вже вуха продзижчали районному керівництву. Тільки воно, керівництво, вершить суд на свій лад і розсуд. Приміром, після отієї останньої пожежі, з якої ото й почалась наша оповідь, на бюро райкому партії найбільше чомусь перепало не голові райспоживспілки П. Д. Турчину, котрий не виконує приписів держпожнагляду, а... начальникові пожежної охорони, котрий вимагає виконання тих приписів. Воно по-людському зрозуміти можна: не будеш же ти людину, на яку й без того звалюється біда за бідою, травмувати ще й всякими-різними грізними покараннями! Але якщо ми будемо повсюди отакечки рішуче боротися з пожежами, то боїмося, що героїчна ця боротьба палахкотітиме іще довго. І що далі, то все чимдуж розгорятиметься!

В. БОЙКО.

Львівська область.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЗАСПОКОЇВ

Розповідає розлучена жінка чоловікові, з яким має взяти шлюб:

— ...А розлучилася я з ним, бо мусила щодня бігати в магазин по горілку!

Той махнув рукою і заспокоїв:

— Ет, пусте, я сам бігатиму...

Повідомила О. СОТНИЧЕНКО.
м. Носівка
Чернігівської області.

РЕЗУЛЬТАТ

— Моя дружина хоче схуднути і тепер весь час їздить верхи.

— І який результат?

— Кінь протягом тижня втратив у вазі п'ятдесят кілограмів.

НЕ КАЖІТЬ

— Учора я вас бачив із дружиною в театрі.

— Але, знаєте, їй ліпше про це не кажіть.

НЕВРОЗ

Лікар до чоловіка пацієнтки:

— Невроз вашої жінки — то нічого страшного. Вона може з ним дожити до ста літ.

— А я?

Повідомив П. ГНАТИШИН.
м. Івано-Франківськ.

БУВАЛО...

Дочка запитує батька:

— Тебе коли-небудь била твоя мати?

— Ні, доню, тільки твоя.

Повідомив С. ЛУКАЩУК.
м. Новий Буг
Миколаївської області.

СОБІ Ж НАШКОДИШ

Повертається п'яний чоловік уночі додому. Заходить у двір, а собака як загавкає на нього.

Він і каже:

— Тихіш-ш-ш-ше. А то жінка як прокинеться, де спати будеш?

Повідомив О. КУРЕНКОВ.
м. Макіївка
Донецької області.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...споживача теж можна виховувати, прищеплюючи йому трудові навички. Як це роблять, скажімо, працівники Ужгородського учбово-виробничого підприємства № 1. Пакуючи кухонні набори меблів свого виробництва, вони наче ненароком недовкладають до упаковки різні там ручки, кріпильні деталі та інше причандалля. А потім просто не звертають уваги на численні протести споживачів. Хочеш не хочеш, а доводиться бідним споживачам самим виготовляти оті самі ручки та інші деталі.

...для того, щоб зайвий раз довести мудрість знаменитої теорії відносності, далеко за прикладами ходити не треба. Взяти хоча б такий: мешканець села Жупани Сколівського району на Львівщині Я. Талайло два місяці чекає майстра з районного телеательє. Багато це чи мало? Для власника телевізора «Янтарь», котрий і тижня не пропрацював, оті місяці здаються вічністю. А для ремонтників це взагалі не строк. Оскільки на виклики деяких інших клієнтів вони й по півроку не приїздять.

...дельтапланеризм, цей донедавна рідкісний вид спорту, завойовує все більше й більше прихильників. Так, займатися ним виявили бажання колгоспники колгоспу імені «Правды» Новоград-Волинського району Житомирської області.

— На дельтаплані ми хоч через річку Смолку зможемо перелітати,— кажуть вони. — Усе ж менше риску, ніж переходити її по аварійному містку, на який і ступити страшно. А нового мосту, який почали зводити п'ять років тому, при існуючих темпах будівництва і в найближчому десятиріччі не передбачається.

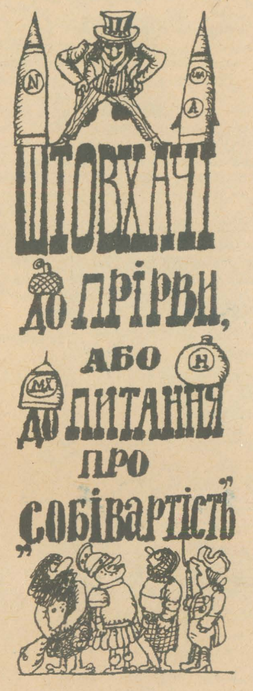

Коли в епоху пізнього палеоліту громадянин А брався звести із білого світу громадянина Б на предмет оволодіння його мисливськими угіддями, акція та — хоча грошей тоді й не було — вілталa, як по-теперішньому, в грубу копієчку.

Посудіть самі, скільки затрат ручної праці (де ще вони там — НТР, електроніка, автоматика, промислові ро́боти; коли ще це все буде!) йшло на те, щоб заточити кремінний наконечник для стріли. Та й не завжди щастило покористуватися ним хоча б разів кілька.

Але нічого не стоїть на місці, а тим паче — інженерно-промислова думка. Палеоліт змінюється бронзовим віком, а далі й залізний вік настає.

Меч — то вже щось. Він багаторазового використання. Хоч сто громадян проткни, а він — як новенький.

І все ж «собівартість» убивства чомусь зросла...

Наївні люди гадали, що з винаходом вогнепальної зброї ця «собівартість» значно знизиться. Вбивай — не хочу. Один постріл із гармати такого наробить, що не один без голови зостанеться.

Вперше Європа почула ревіння гармат у XIV столітті, коли точилася Столітня війна між Францією і Англією, відома ще як війна Білої і Червоної троянд.

Ну, стрельнули, і що ж? «Собівартість» залишилася все одно високою. «Дістати» супротивника мечем чи списом, як виявилося, було куди «рентабельніше», ніж прикандичити його з гармати. Справа в тому, що гармати тоді були дуже недосконалі: важкі, неоковирні і про всяк випадок (ану розірветься сама гармата, що, до речі, траплялося дуже часто) обшивалися зверху дубовими дошками, що сяк-так гарантувало безпеку тодішній гарматній обслузі. А порох почому! А скільки коней треба, щоб таку гардигу тягати від фортеці до фортеці! А обслуговуючого персоналу скільки! Ні-і, що не кажіть, а «собівартість» убивства все зростає і зростає! І чому, питається? Адже ж зростає і коефіцієнт корисної дії інженерно-технічної думки! Техніка не стоїть на місці. Минає час, і гармати робляться такі, що стріляй і тішся!

І якийсь прокля́тий парадокс: вже ж окрім ядер, для гармат винайдено бомби, котрі розриваються і розсіюють на всі боки розжарені осколки. Одна така бомба, влучно пущена, може за одним махом відправити на той світ не один десяток ворожих солдатів. Це вам не кремінний наконечник громадян із пізнього палеоліту. І навіть не меч, котрий хоч і залізний, але котрим за одним махом більше одного ворога не вб'єш.

А війни частішають і частішають. «Собівартість» убивства одного вояка супротивника треба будь-що знизити, а вона чомусь зростає і зростає!

Король Прусії Фрідріх I сказав: «Для війни треба тільки трьох речей: грошей, грошей і ще раз грошей». То ж не від хорошого життя він це сказав — королівська казна тріщала від усе зростаючої «собівартості» смерті солдата супротивної сторони.

Слова Фрідріха історики чомусь приписали Наполеонові. Це несправедливо — Наполеон ніколи цих слів не казав. Він казав інше: «Війна повинна сама себе годувати!»

І наполеонівські війни досить-таки скоромно «годували» себе за рахунок народів поневоленої Європи, за рахунок тотальних грабунків і жорстоких контрибуцій.

Але скільки Наполеон не грабував Європу, якими контрибуціями її не обкладав, грошей йому вічно не вистачало, війни хоч і «годували» самі себе, були з економічного боку «нерентабельними», а вбивство одного солдата супротивника мало таку високу «собівартість», що Франція швидко зубожіла і ще не скоро прийшла до тями вже й тоді, коли Бонапарта поховали на острові Святої Єлени...

І ось винаходять кулемет. Кулемет винаходять, а разом із цим знаходяться і наївні люди, які вважають, що кулемет покладе війнам край. Так, так, були й такі! Підстави: як же ж воювати, коли один кулеметник за п'ятнадцять хвилин скосить роту ворожих солдатів? Ні-і, воювати неможливо.

Під час першої світової війни кулемети пересікли мільйони людей, а заодно й надії наївних оптимістів. Що ж до «рентабельності» ведення війни і «собівартості» вбивства, то підраховано, що грошей, котрі були витрачені для вбивства одного — лиш одного! — солдата, вистачило б для того, щоб дати йому університетську освіту!

Парадокс на парадоксі: застосовується найновітніша техніка, технологія, хімічні і фізичні відкриття та винаходи, а «собівартість» зростає, зростає і зростає...

Коли американці наприкінці другої світової війни скинули на Хіросіму й Нагасакі свої атомні бомби, лік жертв, убитих одразу, спалених, померлих від опіків і радіації, ішов уже на сотні тисяч особистостей.

Це вам не кремінний наконечник, не меч, не недосконала гармата, не кулемет і навіть не тонна авіабомба. Тут — раз — і за лічені хвилини немає двох великих міст. Тут смерть — оптова, а не в роздріб. А загальновідомо, що оптові ціни завжди менші.

І що ж? Коли підрахували, то виявилося, що знову ніякої «рентабельності», ніякого зниження «собівартості» в галузі позбавлення людини життя.

Атомна бомба коштує достобіса. А скільки коштують нові покоління бомб — від водневої до «гуманної» нейтронної? Тут потрібні грубезні мільярди. І що не масовіший метод, засіб, спосіб звести зі світу вже не сотні тисяч, не мільйони, а сотні мільйонів, коли й не мільярд-другий людей, тим грубішими ті мільярди грошові повинні ставати.

Під час другої світової війни на кожного солдата, і на того, що вцілів, і на вбитого, загалом було витрачено по кілька тонн металу і вибухівки. На мирне населення ці підрахунки не розповсюджуються, хоча й мирних жителів у тій війні загинули мільйони й мільйони.

Що ж ми маємо на сьогоднішній день? А на сьогоднішній день ми — і я, і ви, і рибалка з Сейшельських островів, і біржовик із Сіті, і пастух-гаучо із Аргентіни, і сміттяр (як і мільйонер!) із Нью-Йорка, і докер із Гамбурга, і оленяр на далекій Півночі — словом, усе людство на всіх континентах, від столітніх дідів до немовлят, які ще не вміють сказати «мама»,— всі ми маємо по п'ятнадцять тонн вибухівки на душу. Слід гадати, що тонна вибухівки обходиться трохи дорожче, ніж тонна халви. А коли до того всього додати усе те, що заради тієї вибухівки їздить, плаває та літає, та ще й усе електронно-кібернетичне й усіляке інше технічне начиння, котре мусить посприяти тому, щоб ці тонни вибухівки не залетіли де-інде, а точно впали на голову кожного з нас, то й вийде, що «собівартість» знищення як однієї людини, так і знищення уже й людства в цілому, досягла цілковитого абсурду не лише в плані моральному, а й у плані голої арифметики.

Але в тих, хто на смерті робить бізнес, хто оту вибухівку, оте смертоносне причандалля, усе оте електронно-кібернетичне та усіляке інше технічне начиння на людську голову продукує, є своя арифметика: чим більше та чим дорожчого того всього вони будуть продукувати, тим більше в їхні калитки перепаде. Для них зростання «собівартості» вбивства означає зростання прибутків.

Але не тільки-но інженерно-промислова думка, а й зничайнісінька людська думка на місці не тупцює. Людство думає, людство замислюється, людство усе виразніше бачить, до якого майбутнього (без самого того майбутнього!) його штовхають сучасні слуги смерті та їхні покровителі.

Вищепоіменованим штовхачам від цього в носі крутить. Тому-то щось знайоме (згадайте історійку з кулеметом) ми чуємо і сьогодні. Мовляв, лише сила — і то тільки їхня сила! — може стати запорукою життя. І говорять це уже зовсім не наївні люди, а — з розрахунку на наївних людей.

Чого в тих словах більше: нахабства, бажання забити баки мільйонам простих людей — насамперед західним європейцям, чиї країни перетворюються на атомні полігони,— підступності, маніакального небажання рахуватися з реальною загрозою? Мабуть, що найбільше кабалістичної підлості...

Один американський публіцист написав якось: «Рональд Рейган так близько підштовхнув людство до прірви, що воно вже може зазирнути туди».

Людству нічого зазирати у прірву. Воно й так усе краще та краще бачить, що й до чого. У прірву хай заглянуть ті, хто людство до неї штовхає. Хай заглянуть, може, в них почнуть крутитися голови. І саме в правильний бік. До того ж людство достатньо цінує вартість свого життя, щоб дозволити ним розпоряджатися здичавілим і очманілим маньякам, незалежно від того, сидять вони на грошовому лантуху чи в кріслі у Пентагоні, в Капітолії чи й у самому Білому домі.

Микола БІЛКУН.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

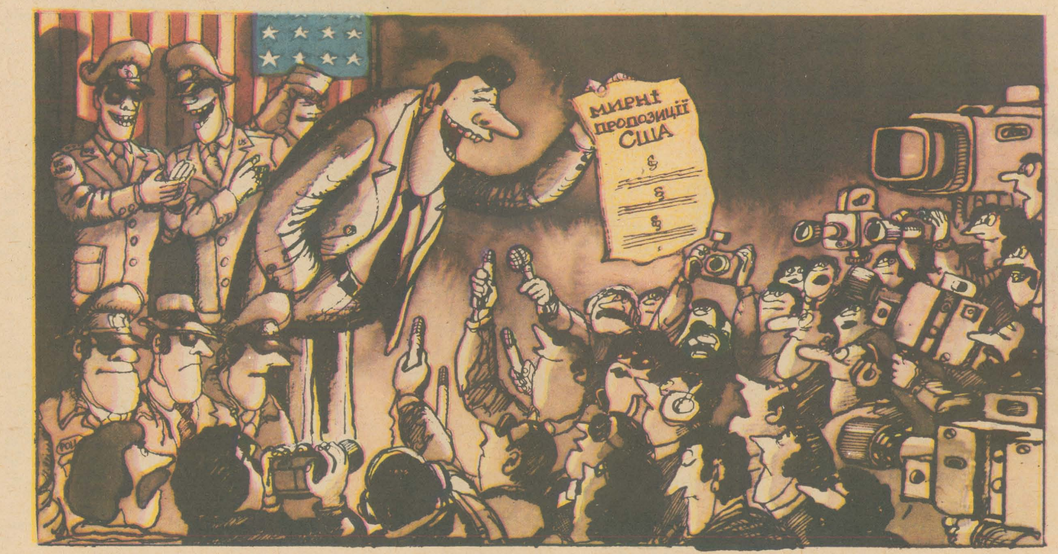

— Якби ми сподівалися, що росіяни приймуть наші пропозиції, ми б з ними і не потикалися.

ВІМЕТРЯТ З ПЕРЦЕМ

Мал. Б. ЕРЕНБУРГА

Мал. А. БОРДУНІСА

— Хіба ж це бруд! Це губна помада.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

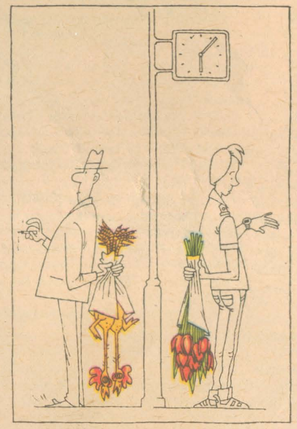

Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

Мал. В. МАЛОФЕЄВА

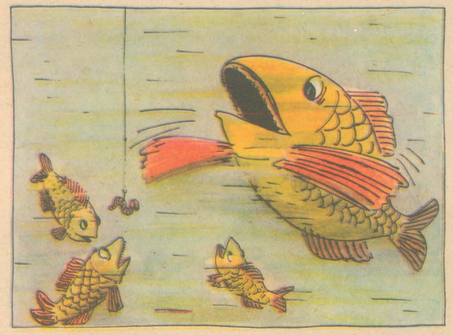

— Учора я ось із такен-но-го трійника зірвався!

Вилетики Пегаса

«Він не мастер, а ламастер,
Дуже спритний, наче ганстер,
Скрізь береться все чинить,
М'ясорубку з праскою.
Розбирає також вмить
Мотоцикл з коляскою»...

Б. М-ів з Житомирщини.

— Але при тому всьому є у Вашого героя й позитивна риса: він хоч не пише віршів!

«...І відійшов я на хвилину.
А він мою схопив торбину,
Кажу, моя це, не чіпай!
Він хуліганити давай.
Мене він вдарив у амбіцію
І я тоді гукнув міліцію...»

К. К-ич з Херсона.

— Ну, коли вже він вас «вдарив у амбіцію», то співчуваємо. Тут і міліція не допоможе.

«Зірви наклейку з окулярів
І подивися хоч на мить.
Твоїх очей вогняно-карих
Я бачу чарівну блакить.»

І. П-ко
з Ворошиловграда.

— Вам дуже пощастило. Ось нам, наприклад, на жаль, ніколи не доводилося бачити чарівну блакить вогняно-карих очей.

«Одні мене величають
Інтелектуалом.
Ну а інші називають
Відчайдушним малим...
Є й такі, що обзивають
Іноді нахалом.»

В. З-кий
з Черкаської області.

— Ви з ними, звичайно, не погоджуєтесь? І ми Вас розуміємо. Бо ж справді, величати Вас інтелектуалом — то вже гіпербола.

«Сатирою його
Я виховати хочу
І римами собі
Лиш голову морочу...»

К. М-як
з Кременчука.

— Навіщо скромничати! Не лише собі, а й іншим.

Принципова людина

УСМІШКА

Якось мене викликав завідуючий відділом:

— Мені потрібно, Петре Івановичу, порадитися з тобою і як з головою місцевого комітету і, взагалі, як з людиною. Дали нам, розумієш, безкоштовну путівку на південний берег Криму. Я думаю преміювати нею Скобченка. Все ж ветеран нашого колективу, двадцять років на одному місці працює. Як ти вважаєш?

— Ми з ним друзі,— сказав я,— але, як людина принципова, я категорично заперечую.

— Чому?

— Скобченко запізнюється на роботу: на одну, на дві, інколи на три хвилини. На перший погляд, це дрібниця, але за рік цих хвилин багатенько набігає. От і виходить: Скобченко — порушник дисципліни, я б навіть сказав, хронічний, і тому, як голова місцевкому, я проти того, щоб порушників преміювали путівками та ще й безкоштовними.

— Ти маєш рацію,— розгублено мовив заввідділом. — Невдалу кандидатуру я підібрав. Тоді, може, Лютикову? Вона на роботу вчасно приходить.

— Ви що, жартуєте? — вигукнув я. — Те,

що Лютикова на роботу не спізнюється, ні про що не свідчить. За це вона двічі на місяць одержує зарплату. Але ж половину робочого дня по телефону патякає, а другу половину витрачає на живопис — розмальовує власне обличчя. До речі, ви знаєте, скільки коштує французька косметика, яку вона вживає?

— Ні, якось не доводилось...

— Шалені гроші! А в неї цих баночок-склянок повна сумка. Я, звичайно, нічого не хочу сказати про її моральне обличчя, але звідки в самотньої жінки такі гроші? Коли в неї вистачає на дорогу косметику, то навіщо їй безкоштовна путівка? Будьмо принциповими до кінця!

— Гм... Кого ж пропонуєш ти? — завідуючий втупив у мене очі. — Залишається тільки нас двоє. Сподіваюсь, проти моєї кандидатури ти не заперечуватимеш?

— Кращої годі й шукати,— щиро вигукнув я. — Не тільки в нашому відділі, але й у всьому управлінні. Особисто я обома руками — за. Але...

— Що ж то за «але»? — почервонів завідуючий.

— Але уявляєте, як оцінять ваш вчинок підлеглі. А керівництво! Скажуть, собі гребе, замість думати про інших...

— Тоді залишається їхати тобі,— зітхнув зав.

— Що ж, вам видніше,— скромно опустив я очі долу.

Юрій ЗАХАРОВ.

У ДУРНЯХ

ГУМОРЕСКА

Як швидко і весело плине час, коли його гробити вміючи!

Ось, приміром, узяти б нас. Їдемо в електричці. Дивимось. Той кросворд розгадує, той книжку читає. А он той у окулярах сам із собою в шахи грає. Шахівницею б його по голові, щоб тілігента не корчив! Нудьга!

Дістає Василь колоду карт.

— Здамо?

— Здамо!

Раз здали, два здали... Гульк — уже Київ. На пероні дограли. Василь поривався бігти, мовляв, на роботу запізнимось. Не пустили. Робота не вовк. Заготовок все одно з вечора не підвезли. Чекати доведеться. Станемо у кутку і будемо пекти далі.

— Козир кресті — дурак на мєсті!

Роботу в цеху, правда, завжди знайти можна. Та нехай її інші шукають. Козир кресті... Поїхали!

Раз здали, десять разів здали. Гульк — вечір. А заготовок і не підвезли. Додому час. І незчулися...

Ні, немає в світі гри над карти. На що вже гра — «козел», а й та поступається підкидному. Для «козла» стіл потрібен, а в «дурня» пекти можна, стоячи на одній нозі в переповненому трамваї, в повітрі — у літаку, на воді, під водою. Де завгодно й коли завгодно. Цікаво, космонавти грають під час польоту? Я б — грав. Я б усюди грав! От, скажімо, більшість не любить сидіти у довгій черзі до лікаря, а для мене то — радість. Награ-аєшся! А як уже у відпустці награєшся, то й сказати не можна! З ранку до ночі, з ранку до ночі. Ще й ночі трохи прихопиш. Клас! Одного разу відпочивав я на Чорноморському узбережжі. Інші нудьгують. Хто в морі кисне, хто за м'ячем бігає. А ми за картами розкошуємо. Аж права рука починає боліти, аж мозолі на кінчиках пальців. За місяць я залишився в дурнях шістсот тридцять разів і дев'ятсот сорок залишив інших. Є що згадать.

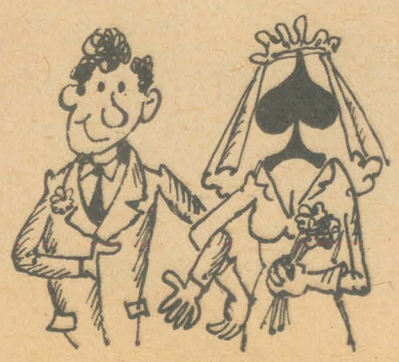

А то ще їздили ми в круїз по Середземномор'ю. Як залізли в каюту в Одесі, то тільки в Одесі й вилізли. Правда, виткнулись раз на берег десь у Африці — нову колоду карт купити, а там — жара! Пекло! Ну його! Подумаєш, закордонів не бачили. По телику щодня показують. Набридло. І — знову в каюту.

Значить, так. Він мені — туза. А у самого на руках — дві шістки і вісімка. Козирна. Я відбився і йому дві дев'яточки. А що, взяв? Хе-хе... Цирк! Спогадів на два роки стачить. Що то — круїз! Ніде з таким запалом я ще не грав. Хіба що у Василя після свайби, коли він сорок разів за ніч дурнем залишився. Аж молода на ранок заплакала. А ми її ну втішати:

— Не плач, дурна. До вечора далеко, ще відіграється.

І відігрався!

...Летить час, летить. Як експрес уночі. Тук-тук-тук, тук-тук-тук... Все ближче до краю, все ближче до краю. Раз здали, сто разів здали. Гульк — уже край! Хто тут у дурнях? Ану злазьте! Приїхали!

Віталій КОВАЛЬ.

Страшне перо не в гусака...

«Міждугородні розговори, не зв'язані з виробництвом, удержані за весь рік і здані в банк».

(З інформації).

Надіслав Є. КУДРАЙ.

«Ось дивіться, товариші, скільки у нього посад: він і комірник, і фуражир. Він же й огнетушитель».

(З виступу на зборах).

Надіслав І. ГОНЧАР.

«У минулому році ми виконали соцзобов'язання і одержали у середньому по 8 поросят від кожної свиноматки, у цьому ж році моя бригада зобов'язується перевиконати план і народити по 10 поросят».

(З виступу на зборах).

Надіслав В. УСИК.

«В колгоспі проводиться немало різноманітних мероприємств по безгосподарності, розкраданню державного майна та інших правопорушеннях».

(Із стіннівки).

Надіслав С. БОНДАРЕНКО.

...Коли я привіз молоко з к-пу «Більшовик», «Петровського», у мене виявилась недостача молока, яку зробив прийомщик, спустивши молоко жевотом переходя попри вагу, хотя був і представник управління».

(З пояснення).

Надіслав Н. НАЛИВАЙЧУК.

ДВА ПОГЛЯДИ НА ГУСАКА

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

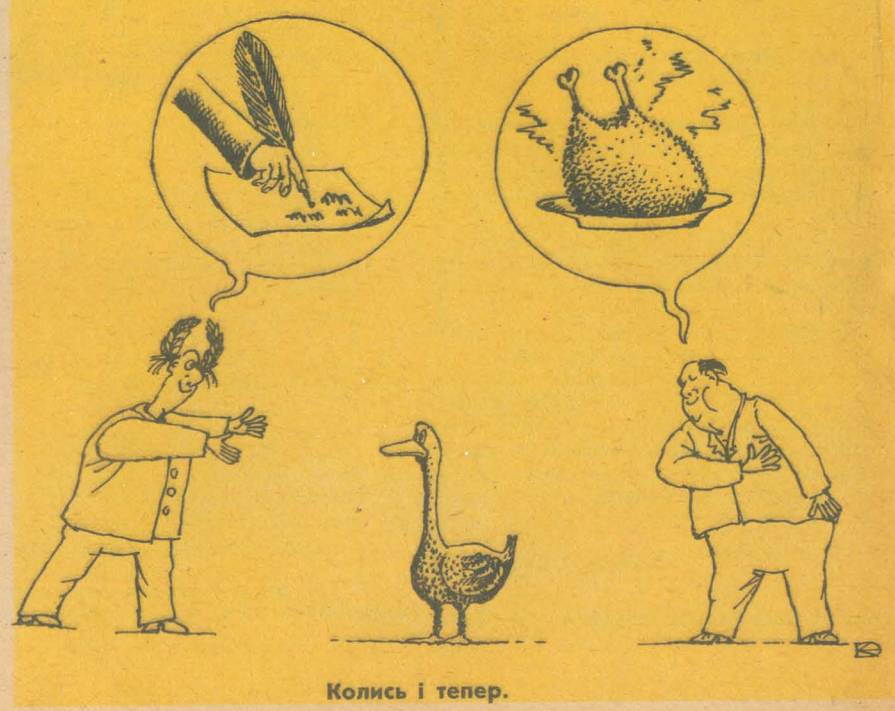

Колись і тепер.

КІПЕРУШ

У мене в гостях молдавський гумористичний журнал «Кіперуш» («Перчик»).

Мал. В. ТІТОВА

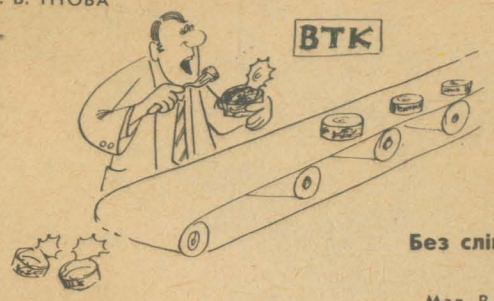

Без слів.

Мал. Е. ТЕЛЕВКА

Яке їхало, таке й здибало...

Мал. І. ВІЄРУ

— Знову ваш синок нахуліганив. Погано ви його виховуєте!

— Я погано виховую! Та я його тижнями дома не бачу!

Мал. В. ТІТОВА

— Навіщо взяв!.. Навіщо взяв!.. Парасольку вдома забув!

Мал. С. ПУЙКЕ

— Хто-небудь запізнився на роботу?

— Що ви, товаришу директор, сьогодні ж день зарплати.

Мал. І. СУРОВЦЕВА

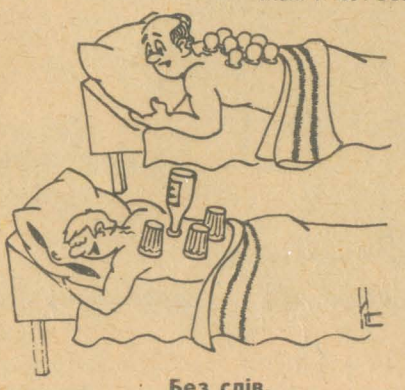

Без слів.

Мал. В. КУРТУ

Без слів.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ «Коли б не зняв телефонну трубку,— писали редакції жителі села Гараздівки (Берегівський район) — завжди чутно радіопередачі. І отака радіофікована телефонізація триває вже другий рік». Листа цього було надруковано у № 1 журналу.

Після виступу Перця начальник Закарпатського обласного виробничо-технічного управління зв'язку В. М. Кольченко повідомив, що таке становище дійсно існувало, бо був пошкоджений кабель радіолінії. Тепер пошкодження ліквідовано і телефони в Гараздівці працюють добре.

◆ «Даруйте коханим парусники» — так називалася замітка, вміщена у розділі «Виставка ширнетреба» («Перець» № 3), в якій ішлося про те, що Одеський завод «Полімер» випускає сувенір «Парусник з якорем на підставці». А сувенір цей такий, що далеко не кожен наважиться його купити і подарувати, бо зроблений він неоковирно з вм'ятинами, подряпинами та патьоками клею.

Як повідомив редакції директор заводу «Полімер» Н. К. Козлов, виступ Перця дирекція обговорила на зборах колективу цеху № 1. За випуск бракованої продукції контролери ВТК Мучник Н. І., Торба С. І., Ткаченко Н. А. позбавлені 50% премії. З працівників бригади також утримано 50% премії. А начальника цеху № 1 Олейника В. Н. матеріально покарано. Вироби згаданого сувеніру взято під особливий контроль.

◆ У тому ж розділі того ж № 3 журналу було опубліковано ще одну замітку під заголовком «Виявляється, можна». А розповідалося в ній про те, як Владичанський плодоконсервний завод випустив партію — 6 тисяч банок березового соку, який був якогось непевного кольору і плавали в ньому якісь пластівці та шматочки деревини.

Начальник управління консервно-сушильної промисловості Чернівецької облспоживспілки І. Н. Фівчук повідомив редакції, що замітку обговорено на виробничій нараді колективу заводу. За випуск неякісного березового соку, усі 6 тисяч банок якого інспекція по якості, не вагаючись, забракувала, інженеру-технологу Беляк В. Д. оголошено догану. Майстрів та лаборантів Фриюк Т. Н., Кияшенко В. С., Гуцул Н. А., Колодрібську Т. Г. притягнуто до дисциплінарної та матеріальної відповідальності.

◆ Про те, що голова профкому колгоспу імені Шевченка (Олександрівський район) Єдинак М. І. не відповідає своєму призначенню, писалося у листі колгоспників до Перця.

Секретар Донецького обкому профспілки працівників сільського господарства В. П. Бирюков повідомив редакції, що при перевірці на місці факти, наведені у листі, повністю підтвердились. Дійсно, Єдинак затримував вручення премій колгоспникам, із запізненням було роздано дітлахам новорічні подарунки, а на неодноразові попередження президії райкому профспілки він просто не реагував. За вказані та інші недоліки Єдинака М. І. з його посади звільнено.

◆ У райцентрі Пустомити (Львівщина) баня працювала з перебоями, а останнім часом її зовсім закрили. Лист про це надійшов до редакції.

Після втручання в цю справу Перця голова Пустомитівського райвиконкому С. П. Радельчук повідомив редакції, що в приміщенні бані зроблено необхідний ремонт і нині вона регулярно працює.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-89-12, 441-89-15, 441-89-17.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 12 (1174) (на украинском языке). Издательство «Радянська Україна».

Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17.05.84. Підписано до друку 01.06.84. БФ 09779. 70×108/8. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2 372 000 прим. Зам. 02611

© Журнал «Перець» 1984 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, Брест-Литовский проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканировал reduktorer для rutracker.org

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393

Мал. В. СОЛОНЬКА

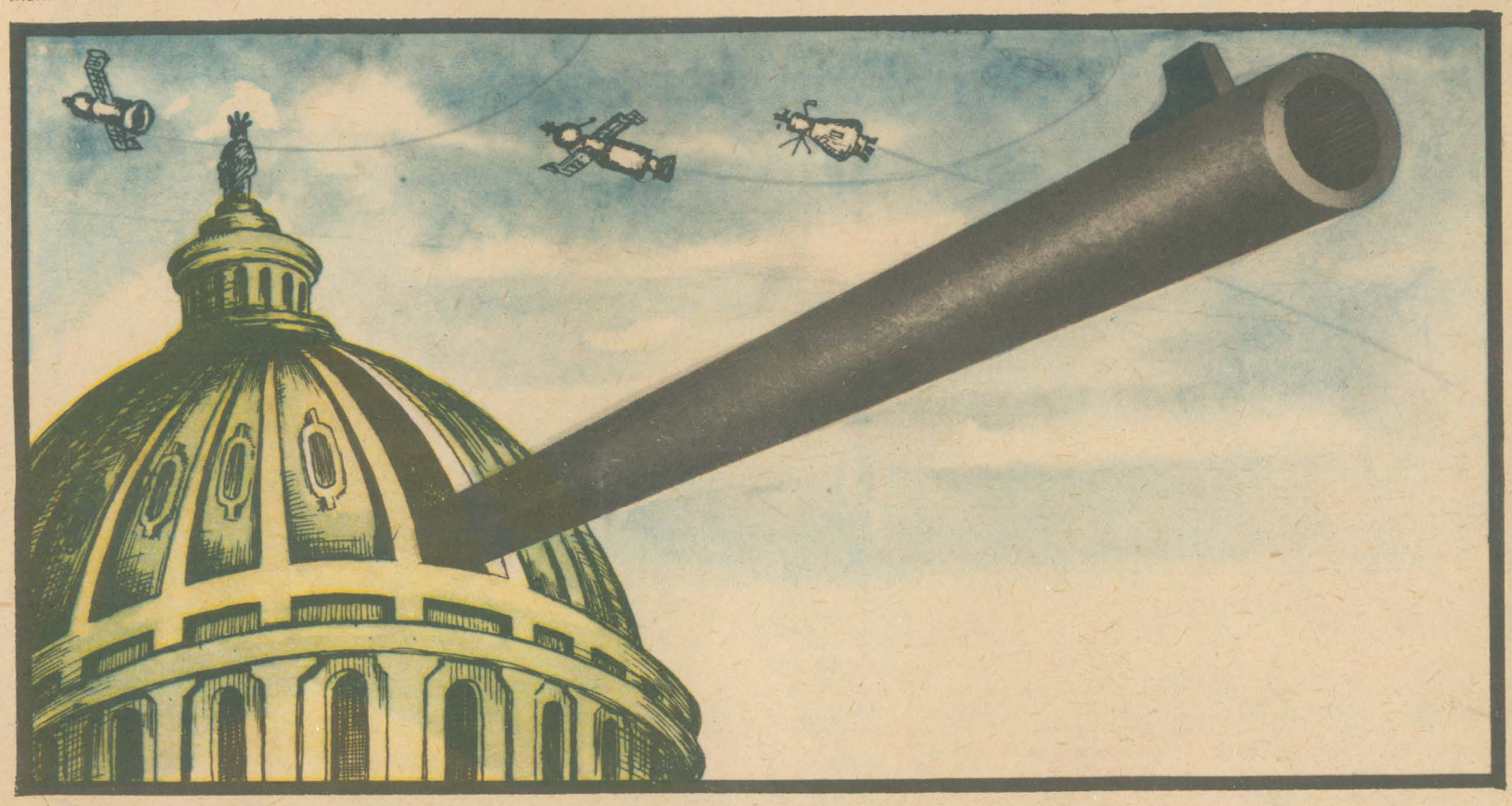

Приціл у космос.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

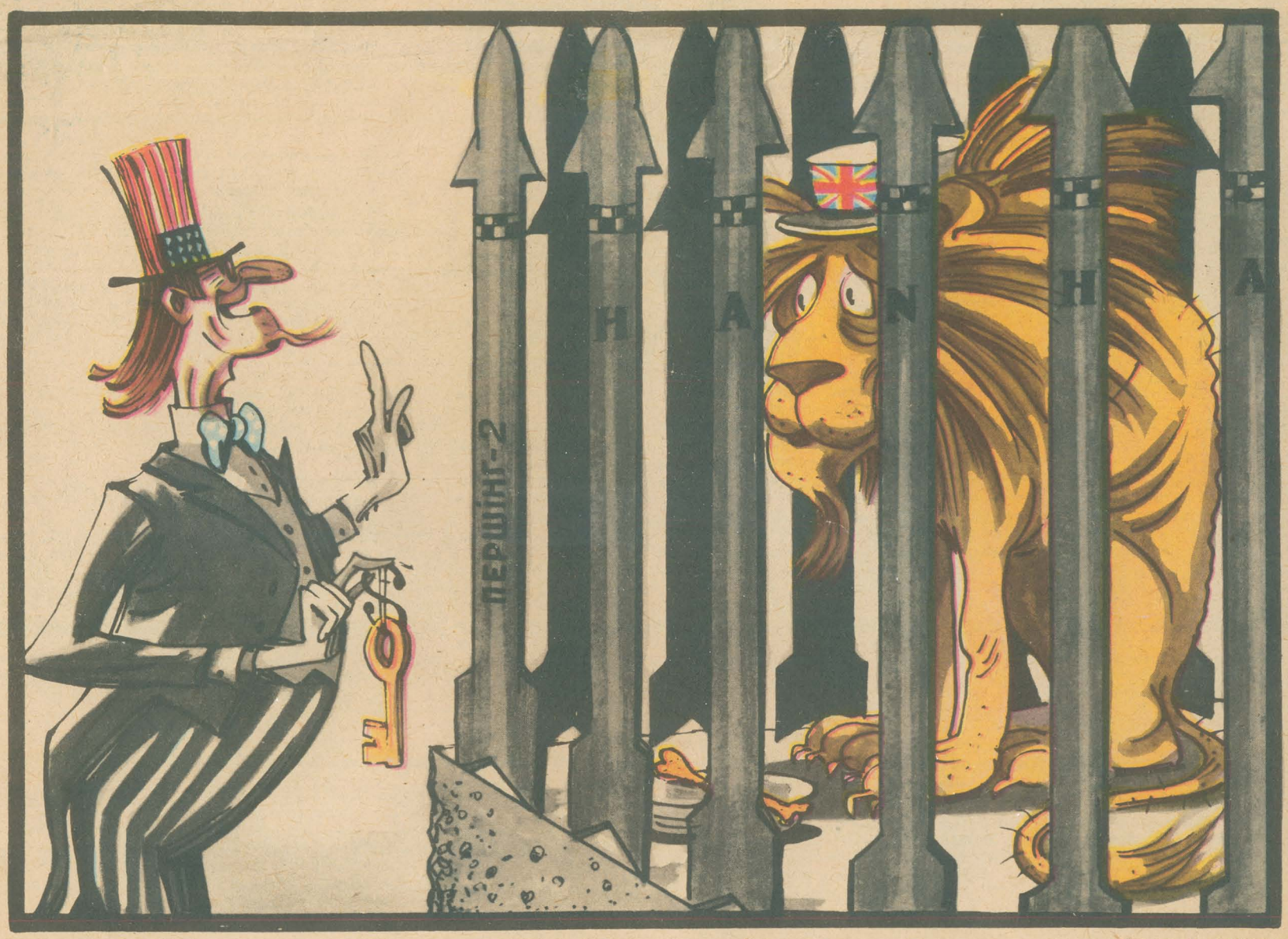

Дядя Сем: — Я посадив тебе в цю загорожу для твоєї ж безпеки.

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org